

Drejer: Jeg maa begynde med at besklage, at hverken den høitærede Finantsminister eller den ærede Forslagsstiller, der ved forrige Behandling saa indtrængende opfordrede os til i denne Sag at tilfidesætte egen Overbeviisning for Ministerens, paa hans Erfaring grundede Anskuelse, have kunnet lette os en saadan Resignation ved Meddelelse af en Overfigt over Resultaterne af den tidligere Dyrtidslov, Maaden, hvorpaa den blev udført, og deres Livsforhold, hvem den kom tilgode, ved hvilket det navnlig kunde blive os klart, at de feile, der troe, at de Ugifte med en ringe Gage, s. Ex. af 300 Rd., ofte trænge fuldt saameget til Hjælp som de Gifte med en Gage af 800 Rd. eller Noget derover, og at det især er, hvor de tidligere Tillæg ere tilflydte Ugifte, at samme ere komne paa urette Steder. Denne Hjælp og Veiledning til at klare Spørgsmaalet, mangler imidlertid, og man maa derfor fremdeles hjælpe sig med den paa Indtrykket af Ens egen Erfaring grundede Opfattelse, og jeg for mit Vedkommende har nu saameget mindre Betænkelighed ved at udtale min egen selvstændige Overbeviisning, som den høitærede Finantsminister i sin Slutningsbemærkning ved Sagens forrige Behandling udtrykkeligt er tilkjendegivet, at det er Regjeringen om at gjøre „at lære at kjende Thingets egen Anskuelse, upaavirket, saavidt gjørligt, af det Hensyn, der ellers kunde blive lagt paa Regjeringens Dyringer“. Dette forudsikket, skal jeg altsaa tillade mig vedblivende at udtale den Formening, at Lovforslaget, som det er kommet fra Folkethinget med alle dets mulige Mangler, er at foretrække for Regjeringens oprindelige Forslag, og at det sølgeligt er utilraadeligt at gaae ind paa den foreslaaede Ændring. Jeg troer, at der blandt de ugifte Bestillingsmænd er mange med en Gage af indtil 300 Rd. eller lidt over, der saa haardt lide under Dyrtidens Tryk, at det vilde være en høj Grad af Ubillighed, for ikke at sige Uretfærdighed, at forbigaae dem aldeles, naar der overhovedet skal være Tale om Hjælp. Mange af disse Folk ere jo ogsaa i en fremrykket Alder, og saaledes beskæftigede med Embedsgjerning, s. Ex. under Toldvæsenet og Postvæsenet, at det vilde være urimeligt at henvise dem til Extrafortje-

nefte. Og, naar man dertil erindrer, at flere af de Paagældende maafee netop henleve deres Liv i Gensomhed, fordi de have indseet Umuligheden af at forsørge en Familie med deres ringe Indtægter, medens Andre have adlydt deres Ønsker og Tilbøieligheder mere end Besindighedens og Fornuftens Stemme og just derfor ere i Nød, da fremtræder end klarere det Arigtige i aldeles at udelukke de Ugifte, ja, da fristes man til ikke ganske at forlæste den Betragtning, der paa et andet Sted har gjort sig gældende, at det, at give Tillæg alene til de Gifte i Anledning af Dyrtiden, er paa en Maade at sætte Præmie paa Giftermaal, selv de ubesindige. Hvad der er anført til Forsvar for Ændringsforslaget, navnlig ved Sagens foregaaende Behandling, har alene for mig indeholdt en Bestyrkelse af den Mening, jeg tidligere havde, at der ogsaa er stærkt talende Grunde for at komme de Embedsmænd, der have en Gage af 800 Rd. eller noget derover, og ere Familieforsørger, til Hjælp. Jeg har forhen udtalt, at jeg for mit Vedkommende ikke skulde have Noget imod at gaae saavidt, og jeg skal gjentage, at, hvis der efter denne Behandlings Udfald bliver Leilighed dertil, vil jeg med Beredvillighed deeltage i et Ændringsforslag i den Retning til 3die Behandling, hvis der viser sig den fornødne Samstemning i saa Henseende. Maafee vilde det da ogsaa være hensigtsmæssigt at foreslaae en Ændring i flere Retninger, navnlig i de af Lovforslagets Bestemmelser, der gaae ud paa at sætte 500 Rd. som Grændse for de Ugiftes Afgang til Tillæg, og paa at der for Lønninger under 300 Rd. gives samme Tillæg som for dem, der naae dette Beløb, hvilket Sidste især er uheldigt og rimeligviis ligefrem vil virke skadeligt for dem, der tilsigtes hjulpsne. Dette Sidste har jeg troet strax at burde udtale, for derved at faae Leilighed til at erfare, hvorvidt der maatte findes blandt det ærede Things øvrige Medlemmer nogen Stemning for min, om jeg saa maa kalde det, Mæglingsidee. Hvad jeg iøvrigt skal slutte med, er det, jeg fra Begyndelsen af har antaget, at, saalange Valget er mellem det fra Folkethinget komne Forslag og Regjeringens oprindelige Forslag, da kan jeg ikke Andet end efter min bestemte Overbeviisning og min Samvitt-